

вали общественитѣ пороци, изтъквали отпадъка на нравитѣ, като резултатъ отъ насаждане на криворазбрана европейска цивилизация и пр.. Сатиричниятъ характеръ на рѣкописнитѣ вестници се дължи на това, че редакторитѣ имъ, за разлика отъ събратята си въ Западна Европа, сѣ прибѣгвали до тѣхъ не поради нѣкакви комерчески съображения, а за да изразятъ възмущението си, негодуванието си, отъ лошия вървежъ на нѣкои обществени институции или отъ престѣпното държане на нѣкои лица. Езикътъ на рѣкописния вестникъ е билъ простъ, лесно разбираемъ, но злъченъ, наранителенъ, обиждащъ.

Поради сатиричния имъ характеръ, рѣкописнитѣ вестници сѣ били унищожавани наскоро следъ получаването имъ отъ засегнатитѣ лица и затова е невъзможно да се установи тѣхния брой. Освенъ това, тѣ сѣ излизали кратко време, въ твърде ограничено число екземпляри, обикновено отъ 3 до 10. Повечето излизали въ неопредѣлено време, но имало нѣкои, които спазвали седмиченъ или месеченъ срокъ. Обикновено имали Форматъ 4^о, страници 4 или 8. Повечето сѣ били разпространявани безплатно.

Рѣкописнитѣ вестници, които подлагатъ на строга критика дейността на мѣстни учреждения, дружества, или обществени лица, допринасятъ за развитието на усѣта у населението къмъ общественъ контролъ, спомагатъ за оформяването на обществената критика. Но общо взето, значението имъ е слабо.